

V I Lenin

På saklig grund

Ett revolutionärt uppsving, framkallat av de tyska vitgardisternas förrädiska överfall på den ryska revolutionen, är förhanden. Från alla håll kommer telegram om beredskap att resa sig till sovjetmaktens försvar och kämpa till sista man. Någon annan hållning till vår arbetar- och bondemakt var inte heller att vänta.

Men enbart entusiasm räcker inte för att föra krig mot en sådan motståndare som den tyska imperialismen. Det skulle vara den största naiviteten, ja t. o. m. brottsligt, att inta en lättvindig hållning till det föreliggande, *faktiska, ihållande, blodiga kriget*.

Ett krig måste föras på ett riktigt sätt – eller överhuvud taget inte föras. Något mitt emellan finns inte här. Eftersom de tyska imperialisterna utlöser det mot oss, är det vår heliga plikt att nyktert värdera vårt läge, beräkna krafterna och kontrollera hushållsmekanismen. Allt detta måste utföras med den snabbhet krigstiden kräver, ty varje dröjsmål i vårt nuvarande läge är förvisso ”lika med döden”. Hannibal framför portarna – det får vi inte glömma för en minut.

För att föra krig *på ett riktigt sätt* behövs ett fast organiserat uppland. Den bästa armé, de revolutionens sak mest hängivna människor kommer omedelbart att utrotas av motståndaren, om de inte är tillräckligt beväpnade, försedda med livsmedel och övade. Detta är så klart, att det inte kräver någon förklaring.

I vilket läge befinner sig vår revolutionära armés uppland? I det mest bedrövliga läge för att inte säga ännu mer. Genom det föregående kriget har vårt transportväsen fullständigt förstörts, har varuutbytet mellan stad och land rivits upp; ett direkt och omedelbart resultat härav är svält i de stora städerna.

Under fiendens slag reorganiseras vår armé på det mest grundläggande sätt. En gammal armé, bekant med betingelserna för modern krigsföring, finns inte. Definitivt utmattad av det föregående kriget, dödligt uttröttad av tre och ett halvt års tillvaro i skyttegravarna, är den i stridshänseende av noll och intet värde. Röda armén har otvivelaktigt storslaget stridsmaterial, men det är oförädlat, obearbetat material. För att inte göra den till kanonmat för de tyska artilleripjäserna är det nödvändigt att öva och disciplinera den.

Inför oss står ofantliga svårigheter. Alla lokala sovjeter måste omedelbart, så snart de avsänt telegram om beredskapen att kämpa mot den yttre fienden, meddela hur många vagnar spannmål som avsänts till Petrograd, vilken mängd trupper de är i stånd att sända till fronten omedelbart och vilket antal rödarmister som övas. Alla vapen och all ammunition måste registreras, och produktion av nya vapen och ny ammunition måste omedelbart återupptas. Järnvägarna måste befrias från hamstrare och ligister. Den strängaste revolutionära disciplin måste upprättas överallt. Endast under iakttagande av *alla* dessa villkor kan man tala *allvarligt* om krig. I annat fall kommer alla resonemang om ”det mest revolutionära krig” att vara *en fras*. Och fraser, som alltid är skadliga, kan i det föreliggande kritiska ögonblicket spela en ödesdiger roll.

Jag är fast övertygad om att vår revolution skall komma till rätta med det nuvarande ögonblickets ofantliga svårigheter. Den har redan utfört ett grandiost arbete, men för att framgångsrikt genomföra vår sak måste vi öka vår energi hundrafalt.

Endast då kommer vi att segra.

Pravda nr 38, 1 mars 1918.

V. I. Lenin, *Skrifter*, fjärde ryska uppl., b. 27, sid. 54-55.